

Hříbky v korunách

V roce 1982 nebo 83 pořádal leteckomodelářský klub ze Sezimova Ústí pod vedením skvělého organizátora i gumičkáře Ládi Kubeše dnes již tradiční mezinárodní Jihočeskou vázu. Tenkrát tento závod ještě nepatřil do seriálu Světového poháru, ten se začal pořádat o několik let později. Přesto se sešla hojná účast mnoha zahraničních sportovců a pokud mě paměť neklame, bylo 180 soutěžících jen v A-dvojkách. Dokonce soudruzi modeláři ze spřátelené Severní Korey přiletěli o týden dříve a udělali si v Čechách na náklady pořadatele týdenní trénink, nevím jestli proto, že už tenkrát tam měli hladomor, nebo naopak na to ještě měli.

U souměstí Tábor – Sezimovo Ústí jsou dvě letiště – tzv. Čápák, kde je plachtařské letiště, tísněně z jedné strany expandujícím městem Tábor, a na té straně, kde není město, jsou poměrně blízko krásné lesy s rybníky, tedy letiště „jako stvořené“ pro volňáskáře. Druhá plocha, nepoměrně větší, je na druhé straně Tábora směrem na Plzeň u vesnice Všechov a je to, nebo alespoň byla, záložní vojenská plocha s dvou a půl kilometrovou ranvejí. Tato plocha se pro podobné akce používá dnes, ovšem v době socialismu měli soudruzi obavu, že početní kapitalističtí soutěžící by mohli doma vyzradit přítomnost přistávací plochy pro stíhačky a proto pořádání soutěže na této ploše zadrželi. Tedy – létalo se na Čápáku.

Byl srpen a několik týdnů krásné letní počasí, sluníčko svítilo, sem-tam sprchlo, houbařská sezóna byla v plném proudu, lesy plné houbařů, zvláště, když je to nedaleko od města a chatových oblastí. A do toho volňáskáři – ne že by to moc foukalo, ale pěkně to nosilo, no a když kopete v pěti stech metrech, pak pět minut padáte na determalizátor, tak kilometr vzdálený les je opravdu příliš blízko. A teď tolik soutěžících – zkrátka minimálně polovina soutěžního pole měla po několika startech alespoň jedno éro ve vysokém smrkovém porostu a to v době, kdy dohledávačky nebyly a bzučák měli jen ti největší borci. Výsledkem bylo množství lidí pohybujících se po lese a napínajících zrak do korun stromů. Při setkání s podobně postiženými modeláři divoce gestikulovali a cizími jazyky se snažili sdělit barvu křídel hledaného modelu.

Teď si představte nic netušícího jihočeského houbaře, který vyrazí v časném letním odpoledni na houby a potkává blázny, kteří místo na zem, kde rostou houby, koukají do větví. Síla příkladu táhne, a tak zanedlouho bylo možné spatřit nejen modeláře bloudící po lese, ale i domorodce, jak s prázdným košíkem v jedné ruce a nožkem v druhé, obcházejí stromy, hlavu zvrácenou dozadu a napínají zrak do výšky. Co to tam, ksakru, ti cvoci sbírají?!